

POSTANOWIENIE

27 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 27 lipca 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa I.N.

przeciwko A.B.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej A.B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 28 stycznia 2022 r., I ACa 101/17,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o

charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący pozwany A.B. powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych dotyczących, po pierwsze, możliwości oparcia ustaleń przez biegłego sądowego na ustaleniach zawartych w opinii prywatnej, po drugie, dopuszczalności zabezpieczenia dowodu z opinii biegłego w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 310 i n. k.p.c. Wskazał również na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W świetle utrwalonego stanowiska, powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, by skarżący wykazał twierdzoną przyczynę kasacyjną.

Jakkolwiek pozwany nadał przytoczonym we wniosku wątpliwościom formułę zagadnień prawnych, analiza wniosku w zestawieniu z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku i zarzutami skargi kasacyjnej wskazywała, że w istocie zmierzały one do uzyskania od Sądu Najwyższego wypowiedzi weryfikującej – zgodnie z oczekiwaniami pozwanego – prawidłowość oceny dowodów dokonanej przez Sąd Apelacyjny, w zakresie, w jakim ocena ta odnosiła się do dowodu z opinii biegłego, na podstawie której Sąd ten przyjął za wykazane istnienie wad budynku. Tymczasem, zarówno w orzecznictwie, jak i w nauce wielokrotnie wskazywano, że postępowanie kasacyjne nie stanowi kolejnej odsłony sporu w zakresie oceny dowodów i prawidłowości ustaleń faktycznych, służy natomiast kontroli legalności

zaskarżonego orzeczenia przy związaniu jego podstawą faktyczną (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Sąd Apelacyjny – dokonując oceny dowodu z opinii biegłego S.K. – wskazał, że biegły ten zasadnie potraktował jako jeden z wielu dokumentów utrwalających stan budynku w relewantnym przedziale czasowym opinię rzeczoznawcy sporządzoną na zlecenie jednej ze stron; dokonał jednak własnej analizy, a fakt, że w niektórych obszarach jego wnioski były zbieżne z wnioskami rzeczoznawcy nie oznacza, że opinia biegłego bazuje na opinii prywatnej, co zarzucał pozwany. Stanowisko to – w świetle art. 398³ § 3 i art. 398¹³ k.p.c. określających kognicję Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym – nie mogło być skutecznie podważane na tym etapie postępowania.

W odniesieniu do drugiego z zagadnień należało ponadto zauważyć, że mogłoby mieć ono znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tylko wtedy, gdyby *in casu* zostało przeprowadzone postępowanie w przedmiocie zabezpieczenia dowodu, względnie zabezpieczenie takie – mimo wniosku strony – zostałyby uznane za niedopuszczalne. Sytuacja taka nie miała jednak miejsca, a istota przedstawionej wątpliwości – podobnie jak pierwszej – sprowadzała się do pytania, czy Sądy *meriti* zasadnie ustaliły wady budynku, skoro uprzednio nie doszło do zabezpieczenia dowodu z opinii biegłego. Kwestia ta jednak, jak już była mowa, lokuje się w płaszczyźnie oceny dowodów i ustaleń faktycznych sprawy.

Z wniosku nie wynikało również, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, co wymaga przytoczenia jurystycznych argumentów wskazujących, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe w sposób oczywisty i widoczny na pierwszy rzut oka dla każdego przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83, z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Wniosek ograniczał się w tym zakresie do twierdzenia, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie prawa procesowego przez sądy obu instancji, co – z oczywistych przyczyn – nie jest równoznaczne z wykazaniem przez skarżącego, że zaskarżony wyrok jest *prima vista* wadliwy w przytoczonym wyżej znaczeniu.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹ i art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[as]